

ראפת אבו חאמד, ת"ז 205567829

ע"י עוה"ד פאדי חיורי ו/או חסן ג'בארין ו/או סוהאד בשארה ו/או
סאוסן זהר ו/או אראם מחאמיד ו/או נדים שחאדה ו/או מאיסאנה
מוראני מעדאלה – המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי
בישראל, ת"ד 8921 חיפה 31090,
טל: 04-9501610, נייד: 050-2793027, פקס: 04-9503140

העורר

- נגד -

משטרת ישראל – תחנת העיירות נגב

המשיבה

ערר דחוף על תנאי השחרור בערובה

מוגש בזאת ערר **דחוף ביותר** על החלטת הקצין הממונה בעניינו של העורר לשחררו ממעצר בתנאים, לפי לסעיף 43 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: **חוק המעצרים**), וזאת מן הטעמים שיפורטו להלן.

כמו כן, מתבקש בית המשפט לקבוע דיון דחוף בערר זה, וזאת בשל הפגיעה החמורה, ללא כל הצדקה, בזכותו של העורר לחירות לנוכח התנאים המגבילים שבהם הותנה שחרורו.

כן, מתבקש בית המשפט לאפשר לעורר לצאת ממעצר הבית על מנת שיהא בידו להגיע לדיון בענייניו.

רקע

1. העורר הינו צעיר בן 20, תושב באר שבע, וסטודנט להיסטוריה כללית וחינוך ולימודי מזרח תיכון באוניברסיטת בן-גוריון בנגב (להלן: האוניברסיטה).

2. ביום 6.7.2014, בסביבות השעה 15:30, קיבל העורר בעודו באוניברסיטה, שיחה מהמשטרה המבשרת לו כי שוטרים ממתנינים לו במעונות כדי לקחת אותו לחקירה. העורר התלווה עם השוטרים אל התחנה, שם נחקר למשך שעה ושחרר.

3. זמן קצר לאחר חזרתו את מעונו באוניברסיטה, העורר מקבל שיחה נוספת מהמשטרה, בה התבקש להגיע לחקירה נוספת. לאחר המתנה של שלוש שעות בתחנה, הודיעו לו כי הוא עצור. כארבע שעות נוספות עברו עד שהתחילה חקירתו, בה נתברר לו כי הוא חשוד בעבירות של הסתה לאי ציות ופרסום כתבי התאגדות אסורה בשל "פוסט" שפרסם ביום 5.7.2014 על גבי הרשת החברתית "פייסבוק" (להלן: הפוסט), המהווה למעשה הזמנה לעצרת מחאה בכפר לקיה שבנגב, בזו הלשון:

"أهل اللقية الكرام أهل العزة والعزم.. السلام عليكم جميعنا نرى ما يحصل لشعبنا الفلسطيني من قتل وخطف واعتداء على بيوت الله وإجرام في القدس وشعفاط والوطن كله وجميعنا فرحنا بالالتفاف الشعبي حول أبطال الوطن ونصرة للشهيد محمد أبو خضير الذي تم خطفة وقتله وحرقة على يد المستوطنين خفايش الليل المجرمين . كان أهل بلدتنا اللقية الحبيبة السابقين على مستوى النقب والوطن في التلاحم مع شعبنا في مناسباته الوطنية من الانتفاضة الأولى وحتى اليوم حيث يأتي دورنا مرة أخرى لنقول كلمتنا . ندعوكم للمشاركة في الوقفة الاحتجاجية على مدخل قرية اللقية اليوم الأحد بعد صلاة التراويح فلنخرج من كل المساجد ولنوجه إلى مدخل قرية اللقية الرئيسي لنصرح عالياً
لا لقتل الاطفال.. لا لاعتقال أبنائنا.. لا لاضهاد شعبنا الفلسطيني"

ובתרגום לעברית :

"תושבי לקיה הנכבדים, אנשי הגאווה והנחישות.. שלום כולנו רואים את מה שקורה לעם הפלשתיני מהריגה וחטיפה ותקיפה על בתיו של אלוהים ועבריינות בירושלים ובשועפט בכל רחבי המולדת וכולנו שמחים מההתגודדות העממית סביב גיבורי המולדת והתמיכה בחלל מוחמד אבו חדיר שנחטף ונרצח ונשרף על ידי המתנחלים עטלפי הלילה הפושעים. בני כפרנו האהוב לקיה היו הראשונים בנגב והמולדת כולה להתאחד עם בני עמנו במאורעותיו החל מהאינתיפאדה הראשונה ועד ליومנו זה בו מגיע תורנו שוב לומר את דברינו. אנו מזמינים אתכם להשתתף בעצרת המחאה בכניסה לכפר לקיה היום ראשון אחרי תפילת התראוויה הבה נצא מכל המסגדים ונפנה אל הכניסה הראשית של הכפר לקיה ונצהיר בקול לא להרג הילדים.. לא למעצרי בנינו.. לא לרדיפת בני עמנו הפלסטיני".

== העתק מהפוסט מדף הפייסבוק של העורך מיום 6.7.2014 מצורף ומסומן כנספח א'.

4. על יסוד הפוסט האמור, עצרה המשטרה את העורך בחשד לעבירה של אי ציות ועבירה של פרסום כתבי התאגדות אסורה. ואולם, לאחר ההחלטה על מעצרו, הוחלט לשחררו בתנאים.

5. העורך שוחרר על פי החלטת רפ"ק רונן עמרם, בתנאים הבאים :

- א. מעצר בית למשך חמישה ימים, עד יום 11.7.2014 בשעה 23:59.
- ב. התייצבות בתחנת המשטרה במועדים שלא פורטו בכתב הערובה.
- ג. ערבות עצמית בסך של 10,000 ש"ח להבטחת קיום תנאי הערובה.

== העתק מכתב הערובה מצורף ומסומן כנספח ב'.

6. על פי כתב הערובה, עילת המעצר שבבסיס ההחלטה לעצור את העורך הינה שיבוש הליכי חקירה/משפט ומסוכנות.

ואלו נימוקי הבקשה :

7. יצוין כבר עתה כי ערר זה מופנה נגד כל התנאים שנקבעו לשחררו של העורך וזאת בהתאם לסעיף 43 לחוק המעצרים. בבסיס ערר זה שתי טענות: אי חוקיות הטלת התנאים לנוכח היעדר

חשד סביר שנעברה עבירה ובהיעדרה של עילת מעצר; ולחלופין, היעדר סבירותם, מידתיותם ונחיצותם של התנאים שהוטלו.

מעצר לא חוקי והיעדר עילת מעצר

8. הטענה המרכזית שביסוד ערר זה הינה כי לא היה מקום להתנות את שחרורו של העורר בתנאים משלא מתקיימים בעניינו מלכתחילה תנאי סעיף 13 לחוק המעצרים, ובכלל זה חשד סביר לביצוע עבירה ועילת מעצר. ייטען כי ההחלטה על מעצרו של העורר מלכתחילה אינה חוקית ומשכך אף ההחלטה של שחרורו בתנאים לוקה בהיעדר חוקיות. הכול כפי שיפורט ויבואר להלן.

9. סעיף 27(ד) לחוק המעצרים, הרלבנטי לענייננו, קובע את סמכותו של הקצין הממונה להורות על מעצר או על שחרור בערובה:

"(ד) בא אדם לתחנת המשטרה או הובא אליה כשאינו עצור, ומצא הקצין הממונה שקיימת עילת מעצר לפי סעיף 13, רשאי הוא, לאחר שהסביר לחשוד את שיקוליו, לעצור אותו או להטיל עליו ערובה"

10. סעיף 13 לחוק המעצרים קובע את התנאים למעצר חשוד עובר להגשת כתב אישום בעניינו, וזו לשונו:

"(א) שופט לא יצווה על מעצרו של אדם, אלא אם כן שוכנע כי קיים חשד סביר שהאדם עבר עבירה, שאיננה חטא, ומתקיימת אחת מעילות אלה:

(1) קיים יסוד סביר לחשש ששחרור החשוד או אי-מעצרו יביא לשיבוש הליכי חקירה או משפט, להתחמקות מחקירה מהליכי שפיטה או מריצוי עונש מאסר, או יביא להעלמת רכוש, להשפעה על עדים או לפגיעה בראיות בדרך אחרת;

(2) קיים יסוד סביר לחשש שהחשוד יסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור או את בטחון המדינה;

(3) בית המשפט שוכנע, מנימוקים מיוחדים שיירשמו, שיש צורך לנקוט הליכי חקירה שלא ניתן לקיימם אלא כשהחשוד נתון במעצר; בית המשפט לא יצווה על מעצר לפי עילה זו לתקופה העולה על 5 ימים; שוכנע בית המשפט שלא ניתן לקיים את הליך החקירה בתוך התקופה האמורה, רשאי הוא לצוות על מעצר לתקופה ארוכה יותר או להאריכו ובלבד שסך כל התקופות לא יעלו על 15 ימים.

(ב) שופט לא יצווה על מעצר לפי סעיף קטן (א), אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של קביעת ערובה ותנאי ערובה, שפגיעתם בחירותו של החשוד פחותה" (ההדגשה הוספה, פ' ח").

11. סעיף 42(א) לחוק המעצרים מעגן את סמכות הקצין הממונה לקבוע את סוג הערובה ואת גובהה. סעיף 42(ב) קובע כי:

"שחרור בערובה יהיה על תנאי שהחשוד יתייצב לחקירה או למשפט בכל מועד שיידרש, ושלא ישבש הליכי חקירה ומשפט; הקצין הממונה רשאי, בהסכמת החשוד, להתנות את השחרור בערובה בתנאים הבאים:

(1) חובת הודעה על כל שינוי במען המגורים ובמקום העבודה;

(2) איסור יציאה מן הארץ והפקדת הדרכון, לתקופה שלא תעלה על 3 חודשים;

- (3) איסור כניסה לאזור, לישוב או למקום בארץ, שיקבע, לתקופה שלא תעלה על 15 ימים;
- (4) איסור לקיים קשר או להיפגש עם מי שיקבע, לתקופה שלא תעלה על 30 ימים;
- (5) חובת מגורים או הימצאות באזור, בישוב או במקום בארץ, שיקבע, לתקופה שלא תעלה על 15 ימים;
- (6) חובה להתייצב בתחנת המשטרה במועדים שיקבע;
- (7) איסור יציאה ממקום המגורים במשך כל שעות היממה או חלק ממנה, לתקופה שלא תעלה על 5 ימים;
- (8) הפקדת כלי הנשק שברשותו בתחנת המשטרה – לעניין חשוד בעבירת אלימות.

12. יוצא אפוא, שהחוק מסמיך את הקצין הממונה לשחרר עצור תוך קביעת ערובה המוסכמת על העצור או על סניגורו וקובע רשימה סגורה של תנאים אותם רשאי הקצין הממונה לקבוע בהסכמת החשוד.

13. למותר לציין כי קיומם של יסוד סביר לחשד ועילת מעצר הינם תנאים מקדימים להחלטת הקצין הממונה לשחרר **חשוד** בתנאים, לרבות חלופת מעצר בדמות מעצר בית, וזאת בהתאם לאמור בסעיף 27(ד) לחוק המעצרים (ראו, רינת קיטאי סג'ור **המעצר: שלילת החירות בטרם הכרעת הדין** 212 (2011)); עוד ראו, שם, בעמוד 231-232). עילות המעצר שבחינת קיומן מתחייב בשלב זה של ההליכים בעניינו של העורר מנויות בסעיף 13 לחוק המעצרים.

14. על רקע המסגרת הנורמטיבית שלעיל, ייטען כי לא היה מקום להורות מלכתחילה על מעצרו של העורר והיה על המשטרה לשחררו ללא כל תנאי, ובוודאי שלא לחלופת מעצר בדמות ריתוק לבית למשך חמישה ימים, וזאת בשל היעדרו של יסוד סביר לחשד בביצוע עבירה כלשהי, לא כל שכן עבירות הסתה לאי ציות ופרסום כתבי התאגדות אסורה, ובשל היעדרה של עילת מעצר.

15. הפוסט שעל יסודו נחקר ונעצר העורר אינו אלא הזמנה אל חבריו מהכפר לקיה לעצרת מחאה פוליטית שמטרתה להעביר מסר פוליטי בדרכים לא אלימות. תמוהה גישת המשטרה לפיה יש בפוסט זה משום הסתה לאי ציות או משום פרסום כתבי התאגדות אסורה, ואל שתי עבירות אלה נתייחס להלן בנפרד.

16. עבירת ההסתה לאי ציות מעוגנת בסעיף 110 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וזו לשונה:

"מי שהסית או שידל אדם המשרת בכוח מזויין לאי ציות לפקודה חוקית, דינו - מאסר שנה; התכוון בכך לפגוע בבטחון המדינה, דינו - מאסר חמש שנים; נעברה העבירה בתקופה שבה מתנהלות פעולות איבה צבאיות של ישראל או נגדה, דינו - מאסר שבע שנים"

17. יצוין כי על פי הנחיית פרקליט המדינה מס' 14.12 "פתיחה בחקירה בעניין בעל רגישות ציבורית רבה", פתיחה בחקירה בגין חשד לביצוע עבירת ההסתה לאי ציות, בהיותה עבירת ביטוי הטומנת בחובה רגישות ציבורית רבה, מחייבת קבלת אישורו של המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים) וראש תחום תפקידים מיוחדים בפרקליטות המדינה. בעניינו של העורר, לא נתקבל אישור כזה, ולמצער, אישור כאמור לא הוצג בפניו. דרישה זו אינה טכנית כלל ועיקר,

אלא היא באה להבטיח שמדיניות אחידה, כפי שזו תוצג להלן, בעבירות חופש הביטוי תינקט בכל המחוזות על מנת להבטיח שמירה מירבית על זכויותיהם החוקתיות של האזרחים.

18. בבג"ץ 588/94 עו"ד אהרון שלנגר נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מח(3) 40, בו נידונה החלטתו של היועמ"ש שלא להעמיד לדין את הרב שלמה גורן שבריאיון לאמצעי התקשורת השמיע את העמדה לפיה, אם חייל מקבל פקודה לפנות יישוב יהודי ביהודה, שומרון או עזה, חייב החייל שלא לציית לה. על אף מרכזיותו של הרב ומרכזיותה של הפלטפורמה הימנה השמיע את דעותיו, הוחלט כאמור שלא להעמידו לדין מן הטעם שהעמדה כאמור אין בה עניין לציבור, ובית המשפט העליון מצא כי החלטתו סבירה והחליט שלא להתערב בה. כך גם בבג"ץ 1398/04 בן חורין נ' רשמת העמותות גב' רות שלגי, עו"ד (לא פורסם, 19.1.2006), בו דן בית המשפט העליון ודחה עתירה נגד החלטת היועמ"ש ורשם העמותות שלא לפרק עמותה על פי סמכותם שבחוק הקוראת "לסרב לשרת שירות חובה או שירות מילואים בשטחי יהודה, שומרון ועזה". בין היתר נקבע כי "ואכן, המדיניות של רשויות התביעה – שהיתה סבירה אז והיא סבירה גם היום – ביחס להעמדה לדין בגין 'עבירות הביטוי' הללו, קשורה בקשר ישיר לעניין הגשת בקשה לפירוק עמותה, בגין פעילות בלתי-חוקית נטענת המתמצית בעבירות אלה ממש. כלומר, אותם שיקולים פונקציונאליים וערכיים המנחים את התביעה בגישתה המרוסנת ביחס להעמדה לדין בגין עבירות כגון הסתה לאי-ציות ולהשתמטות, עשויים להיות יפים גם ביחס לייזום הליכי פירוק כנגד עמותה בגין עבירות אלה".

19. בת"פ (י-ם) 1979/97 מדינת ישראל נ' הלל פולצ'ק (2.9.1998), זוכו הנאשמים מעבירת ההסתה לאי ציות לפי סעיף 110 לחוק עונשין, לאחר שבית המשפט קבע כי תנאי לכך שתהיה עבירה לפיו הוא שההסתה לאי ציות לפקודה יגיע לאזני החב בביצוע הפקודה, ובלשונו:

"מלשון הסעיף עולה בברור כי פעולת ההסתה כרוכה בפניה כל שהיא מצד המסית אל המוסת, אם אין פניה יזומה של המסית לא מבוצעת עבירה. אין ספק שת/18 יש בו משום הסתה לאי ציות לפקודה, אך משלא הוכח שהכרוז נמסר לשוטרים לא הוכח שנעברה העבירה. על כן אני מזכה את שני הנאשמים מעבירת ההסתה"

שם, בפס' (5)7 להכרעת הדין.

20. המקרה מושא ערר זה, לא רק שאינו מעורר ספקות ביחס לביצוע העבירה, אלא אין ספק כי אין מתקיים כאן ולו יסוד אחד מיסודותיה, מה שמזמין שאלות ותהיות ביחס למסקנותיה המופרכות של המשיבה בדבר קיומו של חשד סביר, שלא לדבר על עילת מעצר שלגביה ייטען בהמשך.

21. על יסוד האמור, מתבקש בית המשפט לקבוע כי אין לעניין עבירת ההסתה לאי ציות חשד סביר, ומשכך עבירה זו אינה יכולה לשמש כהצדקה למעצרו של העורר.

22. באשר לעבירה השנייה – פרסום כתבי התאגדות אסורה, היא קבועה בסעיף 149 לחוק העונשין בזו הלשון:

”העושה, המדפיס, המפרסם או המעביר בדואר פרסום של התאגדות אסורה, או בשבילה או לטובתה, דינו - מאסר ששה חדשים”

23. גם לעניין עבירה זו, כפי שמצוין בסעיף 3 להנחיה, רשימה זו אינה רשימה סגורה, אלא בבחינת שורה של דוגמאות לסוגי העבירות אשר העניין הציבורי בהן רב. הרציונל המקשר בין הדוגמאות המובאות בהנחיה הוא שכולן עבירות שמקורן בביטוי. אותו רציונל מתקיים אף בעבירת פרסום כתבי התאגדות אסורה, ולפיכך גם לגביה יש לצפות מהמשיבה לקבל אישור עובר לפתיחה בחקירה, שכאמור, למיטב ידיעת העורר אינו קיים ביחס לחקירתו. רגישותה של עבירה זו מקבלת ביטוי קונקרטי במסגרת סעיף 150 לחוק העונשין המחייב קבלת הסכמתו של היועץ המשפטי לממשלה לצורך העמדה לדין בגינה.

24. לגופו של עניין ייטען כי, העורר שולל מכל וכל את טענת המשיבה לפיה הוא פרסם כתבי התאגדות אסורה. הפוסט שצוטט לעיל אינו כולל כתבי שום התאגדות, אלא המדובר כאמור בהזמנה להפגנה תוך תיאור הרקע לה. מעל לצורך יודגש, כי כל שענינו בראשו יכול בנקל לראות שהפוסט אף אינו כולל קריאה לפעולה אלימה, אלא מגנה את רצח הנער הפלסטיני על ידי המחבלים היהודים, לאחר שפורסמו ידיעות על כך שהוא נשרף בחיים, וקורא לעצרת מחאה שמסריה הם אלה: ”לא להרג הילדים.. לא למעצרי בנינו.. לא לרדיפת בני עמנו הפלסטיני”.

קשה להלום טענה לפיה קריאה לעצרת מחאה מהווה עבירה על החוק, אלא ענייננו באחד החירויות המקודשות ביותר במשטר הדמוקרטי, הלא היא חופש הביטוי והנגזרת שלו, חופש ההפגנה.

25. על יסוד האמור, מתבקש בית המשפט לקבוע כי גם לעניין עבירת פרסום כתבי התאגדות אסורה אין חשד סביר, ומשכך אף היא אינה יכולה לשמש כהצדקה למעצרו של העורר.

26. לסיכום חלק זה, ייטען כי שתי העבירות המיוחסות לעורר אינן נסמכות על כל חשד סביר, ודי במסקנה זו כדי ללמד שלא הייתה הצדקה מלכתחילה למעצרו של העורר, וממילא לא הייתה הצדקה למעצר הבית שהוטל עליו, אלא היה על המשיבה לשחררו ללא תנאים. שהרי אם לא מתקיים חשד סביר לביצוע עבירה כלשהי, אין מקום לבחון קיומה של עילת מעצר או האפשרות לשחרור בערובה.

27. לחילופין ייטען, ובהנחה שהיה קיים חשד סביר, ולא היא, ייטען כי אין מתקיימת בענייננו כל עילת מעצר, לא כל שכן חשש לשיבוש הליכי חקירה או מסוכנות. בכל פעם שבה נדרש העורר להגיע לתחנה או למקום אחר בו נתבקש להגיע על ידי השוטרים שיצרו עמו קשר טלפוני.

28. יתרה מזאת, בעבירות שבעטיין נחקר העורר, בהיותן עבירות ביטוי, כל שנדרש הוא לעמוד על זהות מבטא הדברים ולתפוס את הדברים שבטאו. ברגע ששני היסודות הנ”ל מתמלאים, כל

שנתר הוא לענות על השאלה, המשפטית במהותה, אם מתקיימים יסודות עבירת אי הציות או הפרסום באופן מספק לכדי הצדקת הגשת כתב אישום בעניין.

29. יודגש כי, השאלה העובדתית היחידה שדרשה בירור בנסיבות דן הייתה אם העורר פרסם את הפוסט, ולאחר בירורה, הרי שהעניין עובר למישור המשפטי-פרשני, בו יש לבחון אם מתקיימים יסודות עבירת ההסתה והפרסום. העורר אינו חולק על פרסום הפוסט. העורר חולק על פרשנותה של המשיבה לתוכן הפוסט וטוען שאינו עולה כדי העבירות המיוחסות לו. ככל שהמשיבה סוברת אחרת, הרי שעליה להגיש כתב אישום, וקשה להלום קיומן של פעולות חקירה נוספות שיכולות להוליד חשש מפני שיבוש הליכי חקירה על ידי העורר, שכן כאמור, פעולת החקירה היחידה הרלבנטית לגבי פרסום בפומבי, היא זהותו של המפרסם.

30. אכן, אין בנמצא כל פעולת חקירה שניתן לשבש בשלב זה. אין עדים שיש צורך לתשאל וקיים חשש שמא העורר ישפיע על עדותם, אין שותפים לעבירה, ולמצער לא נטען שקיימים שותפים, ואין ראיות שיכול העורר להשמיד או להסתיר. בנוסף לכל אלה, ההיסטוריה הקצרה של היחסים בין המשיבה לבין העורר מלמדת שהעורר מתייצב לכל חקירה שנתבקש להגיע אליה, ועל כן אין יסוד לחשש כי לא יתייצב כאשר יידרש לכך ככל שצרכי החקירה יחייבו זאת.

31. **משכך, אין בעילת המעצר בדבר חשש לשיבוש הליכי חקירה כדי לשמש כעילת מעצר במקרה דנן.**

32. גם אין מתקיימת בעניינו של העורר עילת המסוכנות. העבירות המיוחסות לעורר, על הבעייתיות העולה מהן, אינן עבירות שקיימת לגביהן חזקת מסוכנות. על כן, על המשטרה להצביע על דבר מה נוסף שממנו מוסקת מסוכנותו של העורר. כל שהעורר פרסם הוא פוסט בנימה מחאתית שבסופו מזמין הוא אנשים להשתתף בעצרת מחאה שבהגדרתה הינה אירוע בלתי אליים – עד כדי כך שהחוק אינו מחייב קבלת רישיון בגינו (ראו סעיף 83 לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971 המפרט מהי הפגנה הדורשת רישיון).

33. **על כן, יש לקבוע כי אין מתקיימת בעניינו של העורר עילת המסוכנות.**

34. **לסיכום חלק זה, בית המשפט הנכבד מתבקש לקבוע כי לא מתקיימת כל עילת מעצר בעניינו של העורר באופן המלמד על אי חוקיות ההחלטה לעוצרו, ובתוך כך לשחררו בתנאים מגבילים.**

לחלופין: היעדר תכלית ראויה וגורפות התנאים

35. **אומנם די במובא לעיל כדי לקבוע שהמעצר והשחרור בתנאים אינם חוקיים בנסיבות העניין דנן, בבחינת מעבר לצורך ייטען כי השחרור בתנאים אינו משרת שום תכלית ראויה והוא לוקה בגורפות וחוסר מידתיות.**

36. התנאים שהוטלו, בייחוד מעצר הבית למשך חמישה ימים, פוגעים קשות בעורר. מעצר הבית למשך חמישה ימים, הנגמרים למעשה ביום 11.7.2014, ייטען כי, בנסיבות העניין, הפגיעה

בחירותו של העורר אינה משרתת שום תכלית ראויה, ובהיעדר הצבעה על חשש ממשי לשיבוש הליכי חקירה או מסוכנות כלשהי, הרי שמדובר בתנאי שרירותי ובלתי חוקי. התכלית של עילת המסוכנות היא למנוע מן העצור לבצע עבירות ולסכן את ביטחון הציבור בתקופת הביניים שבין פתיחת החקירה להגשת כתב האישום (ראו, ראו: רינת קיטאי סנג'רו **המעצר: שלילת החירות בטרם הכרעת הדין** 109, 111 (2011)). בנסיבות המקרה דנן, אם המשיבה הייתה סוברת ששקפת מן העורר מסוכנות כלשהי, על יסוד פרסומים בפייסבוק, הרי שההיגיון מכתוב שהיא הייתה פועלת להגבלת גישתו לפייסבוק ולא הגבלת חופש התנועה, שבינו לבין העבירות המיוחסות לו אין ולו כלום.

37. יצוין גם כי אין בתנאי זה כדי למנוע שיבוש הליכי חקירה, ככל שאכן סוברת המשיבה, בניגוד לעמדת העורר, שמתקיים במקרה דנן חשש כאמור. אם היה מקום לקבוע תנאים, ויודגש כי העורר אינו סובר שהיה מקום לכך, ובהנחה שהתכלית היא אכן למנוע שיבוש הליכי חקירה, ניתן היה להסתפק בערבות הכספית שהוטלה, ולא לנקוט במעצר בית הפוגע פגיעה ממשית בחירותו של העורר מבלי שיש בכך כדי להגביל את גישתו של העורר לרשת האינטרנט, שבה לכאורה מייחסת המשיבה לעורר את ביצוע העבירות. אך כפי שנאמר לעיל, אין מחלוקת עובדתית בענייננו, ומאחר שהמחלוקת היא אך משפטית ביחס לפרשנות העבירות ותחולתן על העובדות דנן, הרי שאין חשש משיבוש הליכים או הסתרת ראיות מצד העורר.

38. בהקשר זה מן הראוי לציין כי העורר הינו סטודנט הנמצא בתקופת מבחנים, ומעצרו מסב לו נזק יותר משיש בו כדי להביא תועלת למשיבה ולציבור.

39. **משכך, מתבקש בית המשפט המכובד לקבוע שלא היה מקום לרתק את העורר למעצר בית למשך חמישה ימים.**

לנוכח המובא לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לבטל את התנאים שהוטלו על העורר ולקבוע תחתם את שחרורו בלא תנאי, ולהורות על החזרת הציוד שתפסה המשיבה לידי העורר לאלתר.

פאדי ח'ורי, עו"ד

ב"כ העורר

חיפה, 8.7.2014